

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag
2

Journalnummer
400.E.9-Serbien

Kontor
ENR

4. februar 2011

SVAR PÅ UDVALGSSPØRGSMÅL

Forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af Stabiliserings- og Associeringsaftale mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Serbien på den anden side (B 37).

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Udenrigsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 1 og 2 ad B 37 af 12. januar 2011 vedrørende Forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af Stabiliserings- og Associeringsaftale mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Serbien på den anden side.

Lene Espersen

UDENRIGSMINISTERIET

Den 2. februar 2011

Spørgsmål 2 ad B 37 af 12. januar 2011 fra
Folketingets Europaudvalg til
Udenrigsministeren.

Spørgsmål:

Ministeren bedes redegøre for, hvorvidt den forestående stabilitets- og associeringsaftale mellem De Europæiske Fællesskaber og Serbien i sit afsnit om arbejdstageres fri bevægelighed minder om den aftale, som er indgået med Tyrkiet, og som har ledt til Hakan Er-dommen (sag C-453/07), ifølge hvilken tyrkiske borgere nu kan støtte ret på EU's regler om arbejdstagerbevægelighed og på den måde omgå de nationale udlændingeregler?

Svar:

EU's associeringsaftale med Tyrkiet blev indgået den 12. september 1963 og har til formål at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens fri bevægelighed. Det følger således udtrykkeligt af EU's associeringsaftale med Tyrkiet, at de kontraherende parter enes om, på grundlag af EØF-traktatens artikel 48, 49 og 59 (TEUF artikel 45, 49 og 56), gradvist indbyrdes at gennemføre arbejdskraftens fri bevægelighed. Af hensyn til denne målsætning må man i videst muligt omfang overføre principperne fra TEUF artikel 45, 49 og 56 om arbejdskraftens fri bevægelighed.

EU-domstolen har i den forbindelse fastslået, at der ved fortolkningen af, om en tyrkisk statsborger har haft lovlig beskæftigelse, skal tages udgangspunkt i fortolkningen af arbejdstagerbegrebet i EU-retten. Endvidere giver EU's associeringsaftale med Tyrkiet – efter indrejsen – tyrkiske statsborgere visse rettigheder i relation til fortsættelse af beskæftigelse og deraf følgende opholdsret.

EU's associeringsaftale har dog ikke til formål at tillægge tyrkiske statsborgere – i modsætning til EU-borgere – en ret til fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union. Tyrkiske statsborgere kan således kun påberåbe sig bestemte rettigheder på en enkelt værtsmedlemsstats område, hvilket gentagne gange er fastslået i EU-domstolens retspraksis, jf. blandt andet EU-domstolens dom i sag C-325/05, Derin, præmis 66.

Tyrkiske arbejdstagere kan derfor ikke støtte ret på EU's regler om arbejdskraftens fri bevægelighed og dermed ret til fri bevægelighed inden for Den Europæiske Union.

For så vidt angår EU-domstolen af 25. september 2008 dom i sagen Hakan Er mod Wetteraukreis (sag C-453/07), bemærkes, at dommen vedrører fortolkningen af artikel 7, stk. 1, andet led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, jf. aftalen om oprettelse af en associering mellem EU og Tyrkiet.

Det følger af artikel 7, stk. 1, andet led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, at når tyrkiske arbejdstagere har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har deres familiemedlemmer, såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst fem år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

Dommen vedrører således ikke adgangen til ophold på baggrund af EU's regler om arbejdskraftens fri bevægelighed og de heraf omfattede rettigheder.

For så vidt angår rækkevidden af EU's stabilitets- og associeringsaftale med Serbien bemærkes, at det følger af dennes artikel 49, stk. 1, at de i artikel 49 og 59 anførte arbejdstagerrettigheder, herunder ligebehandling for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning og afskedigelse, administreres på de betingelser og efter de retningslinjer, der gælder i hver enkel medlemsstat. Det følger endvidere af artikel 49, stk. 1, litra, a, at personkredsen omfatter *"arbejdstagere, der er statsborgere i Serbien, og som er lovligt beskæftiget på en medlemsstats område"*.

EU's stabilitets- og associeringsaftale med Serbien har således ikke til formål gradvist at indføre den frie bevægelighed for arbejdskraften, ligesom aftalen ikke indeholder visse rettigheder i relation til fortsættelse af beskæftigelse og en deraf følgende opholdsret.

Det forhold, at EU's stabilitets- og associeringsaftale med Serbien foreskriver en ret til ligebehandling på visse områder, berører ikke medlemsstaternes kompetence til at anvende nationale udlændingeregler for så vidt angår ophold til arbejdstagere fra Serbien.

EU's stabilitets- og associeringsaftale med Serbien vurderes efter regeringens opfattelse på den baggrund ikke at have samme indhold som EU's associeringsaftale med Tyrkiet.